

зъкъ ще да е падналь жертва прѣдъ олтаря на отечеството си.

Градското кметство, по случай на празника, отпусна на войскитѣ „печеници“ и вино.

И на нашата чета дадоха 20—25 агнета за „печеници“ и донесоха на една кола една бчва вино. Агнетата и виното се получиха въ четата по пладнѣ, тѣй щото се оставиха за вечеря. По обикновенному агнетата се раздадоха живи на 15—20 души по едно, да си ги готвятъ. А готвенето на агнетата въ полето е и най-лесно, па и най-сладко — на шишѣ. А този пѣтъ и солъ имаше колкото щешъ. Сухата пѣкъ дървена ограда около сливака, пей даваше за огньове.

Надвечерь, разнитѣ компанийки по агнета отъ четата, седѣха вече на търкала край огньовѣтѣ си и охотно унищожаваша крѣхкитѣ късове отъ агнешката „печеница“. Червеното банско вино по расприказва до нѣгдѣ умърлушенитѣ отъ миналитѣ происшествия хъшове. Нѣкои отъ тѣхъ даже се помъчиха да затѣгнатъ нѣкоя весела пѣсень, но нѣкакъ си никакъ имъ не вървеше. Почне, испѣе двѣ-три думи, заприказва се съ другаритѣ пакъ за прѣснитѣ минали работи и забрави пѣсеньта.

Нѣмаше онази живость и онази веселба, която правеха въ четата Генко и Атанасъ. Отъ както съсѣкоха турцитѣ Атанаса при Св. Архангелъ, Генко стана много замисленъ. Него много го трогна злата сѣдба на нераздѣлния му другаръ, и той го жалѣеше отъ все сърдце. Жалѣеше го повече отъ колкото може би, братъ му Х. Димитръ-байряктаря.

Но не само Генко жалѣеше Атанаса, него го жалѣеха и споменуваха на всѣка дума всичкитѣ хъшлаци. А жалѣеше се не само Атанасъ. Колко още близки до сърдцата ни другари, сложиха коститѣ си за свободата на скъпото си отечество! За всички тѣхъ се постоянно водеха разговори, припомняха се тѣхнитѣ дѣла и думи, расправеше се кой при каква обстановка загина и пр.